

Ágotai Marina életrajza

Gyári kutatólaboratóriumban dolgoztam. Ez ipari kutatást jelentett, vagyis komoly határidőkkel.

Sok évig én voltam az első és egyedüli nő, aki nem titkárnő és nem ápolónő volt. (A gyárnak volt saját orvosa és ápolója ill. ápolónője, az orvos nem önálló szabadfoglalkozású volt, mint itt a legtöbb, hanem fix fizetést kapott a gyártól, mint a kórházi orvosok egy része.)

Meg kellett tanulni luxemburgiul, apósom nagyon szorgalmazta, folyton ismételve, hogy bár mindenki folyékony a németben és franciában, és nagyon jó az angolban, luxemburgi tudás nélkül itt nem jó létezni. Ezt csak akkor láttam valójában, amikor rosszul ugyan, de valahogyan elkezdtem valamit makogni. Német tudásom nagyban hozzásegített. A munkások, ill. egyszerűbb emberek azonnal éreztették velem, hogy most elfogadtak. Természetesen a baráti társaságnál nem voltak megjegyzések.

Hozzá kellett szokni a közösségi felelősségvállalás 100%-os hiányához, csak egyéni felelősség létezett, mint ahogy ma is így van, de most már mindenütt.

Szép munkámat feladtam és a gyerekeket neveltem sokáig, utána csak jelentéktelen állásom volt. Akkor nem volt bölcsőde, óvoda, gyerekörző, viszont az iskolai óvoda 4 éves korban kezdődik, teljesen az iskola keretében. Ma már 3 éves korban lehet az iskolai óvodába küldeni a gyerekeket, utóbbi főleg a külföldieknek van szánva, hogy valamennyire megtanuljanak luxemburgiul mielőtt 4 évesen bekerülnek az iskolába.

Most pedig igyekszem megszokni egyedül élni, nem könnyű dolog, annak ellenére, hogy a gyerekek folyton jönnek.

Ágotai Marina